

РЕШЕНИЕ

№ 12266

гр. София, 08.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 10.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **12664** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.203 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по искова молба с вх. №33829 / 17.12.2024 г. по описа на АССГ от К. У. К. А. с ЛНЧ [ЕГН], с лични данни по пълномощното към исковата молба за ищеца: [дата на раждане] в [населено място], К., колумбийски гражданин, притежаващ разрешение за пребиваване в Република България №701234842, издадено на 04.10.2022г., както и паспорт, издаден от Република К. №AU480469, с персонален №СС1116258059, чрез адв. А. И. от САК, против Главна дирекция "Гранична полиция", на правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, за присъждане на неимуществени вреди в размер на 1000 лв. за периода на задържането му за 24 часа и отмяната на заповед за задържане на лице с рег. № 8177зз-36 от 12.08.2023г., издадена от Б. Б., командир на отделение при ГКПП Аерогара С., отменена с Решение №13575 от 01.08.2024г. по канд 1284/2024г. на АССГ.

Претендира се и присъждането на законната лихва върху главницата, считано от 01.08.2024г., както и на разноски.

Неимуществените вреди се претендират като настъпили от издаването на незаконосъобразната заповед и от незаконосъобразни фактически действия и бездействия на длъжностни лица при и по време на задържането му, изразяващи се в обстоятелството, че на ищеца не е осигурен преводач на разбираем от него език, предвид че не е български гражданин.

Въз основа на тези данни счита за доказана първата група обстоятелства по чл.1, ал.1

ЗОДОВ.

Тези обстоятелства оставили у ищеца трайни белези в неговото емоционално и психологическо състояние. Негативните емоции продължили и след освобождаването му от съда по производството по ЕЗА, като на ищеца се наложило множество пъти да си спомня за случващото се и как реално бил задържан без да са му известни причините за това, бил лишен от свобода незаконосъобразно.

Претендира, че при ситуация като посочената обичайната житейска логика установява както претърпените вреди от ищеца, така и, че са настъпили като пряка и непосредствена последица от увреждането. Преживяното от ищеца изиграло роля на „една масивна психотравма, оставила във времето негативните си последици върху психиката на ищеца – тревожност, депресия, кошмарни сънища, изтръпване на крайниците. Обикновената човешка логика обосновавала заключение, че налагането на всяка принудителна мярка е свързано с негативни преживявания и отрицателни емоции, а когато едно лице е несправедливо задържано, негативните изживявания нанасяли много по –тежки увреждания, неимуществени вреди, които следвало да бъдат оценени по справедливост по реда на чл.52 ЗЗД и обезщетени.

За причинно -следствената връзка и размера на вредите се позовава на съдебна практика.

Претендира също, че причините, мотивирали съда да отмени процесната заповед за задържане имат значение за настоящото производство, в което следвало да се оцени силата и интензитета на увреждането.

По тези съображения претендира, че вредите са доказани, както и причинно-следствената връзка.

В процесуална молба от 04.03.2025г. адв. И. заявява, че е запозната с доклада на съда и не възразява по него, прави уточнение по отношение на исковия период – искът да се счита за предявен в периода на задържането на ищеца за 24 часа. Във връзка с доклада на съда заяви, че няма да представя медицински документи за здравословното състояние на ищеца във връзка с неговото задържане.

С исковата молба са представени следните писмени доказателства: ЕЗА на български език и Заповед №8177-36/12.08.2023г. за задържане на лице, Решение №13575 от 01.08.2024г. на Административен съд София-град, 3-ти касационен състав, направено доказателствено искане да се изиска за послужване а.н.д. 12306 по описа на Софийски районен съд за 2023г., Наказателно отделение, 18-ти състав, не е поддържано в съдебно заседание. Съдът намира, че твърденията в исковата молба за основанията за незаконосъобразност на отменената заповед, както и, че на ищеца не е осигурен преводач, са приети за установени в представеното решение на касационната инстанция, респективно установяването на същите е основание за отмяната на заповедта за задържането на ищеца. Предвид на изложеното, твърденията за фактическите действия на полицейски органи, изразяващи се в неосигуряването на преводач на разбираем за ищеца език в хода на производството по задържането му, следва да се приемат за установени - като решаващи мотиви, обусловили съдебната отмяна на заповедта за задържане и се съдържат в Решение №13575 от 01.08.2024г.на АССГ.

Ищецът претендира чрез адвоката си и разноски на основание чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата.

Адв.И. в процесуалната си молба от 04.03.2025г. от името на ищеца претендира, че надлежно представлява ищеца, настоящото производство попадало в хипотезата по чл.34, ал.1 ГПК вр. чл.144 АПК, адв И. е представлявала ищеца и по оспорването на заповедта за задържането на ищеца, видно от съдебното решение.

По същество в процесуалната молба адв. И. иска от съда да постанови решение, с което да уважи иска изцяло по съображенията в исковата молба и допълнително в молбата. Позовава се на забраната по чл.30, ал.1 и ал.2 от Конституцията на Република България, на чл.5, пар.1, изр.1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи - относно правото на всеки на свобода и сигурност. Изтъква доводи, че всички видове лишаване от свобода от държавата са предмет на чл.5 от Конвенцията, защитеното право се прилага по отношение на всеки, изтъква, че юриспруденцията на Съда по правата на човека установила няколко стандарта при закрилата на правото - първият е изчерпателност на изключенията, чието тълкуване следвало да бъде стриктно, а разширителните обосновки са недопустими. Счита за безспорно установено по делото с влязло в сила решение, че отменената заповед за задържането на ищеца е незаконосъобразна и отменена. Изтъква, че лишаване от свобода, което е произволно, не можело да е законно, за целта пар. 2-5 от чл.5 от Конвенцията гарантирали набор от права, свеждащи до минимум рисковете от произвол при лишаване от свобода. Обстоятелството, че на задържаното лице не е осигурено на разбираме за него език незабавно след неговото задържане в какво се състои и за причините, е нарушение на негови права- които в случая счита за очевидно нарушени до степен на произвол. Не можело да има съмнение, че едно лице, което бива отведено, заключено и задържано без да му се обясняват на разбираем за него език причините за това задържане, допринасят притеснение в него и стрес. Изтъква, че ищецът бил лишен от свобода по смисъла на чл.5 ЕКПЧ, същото било така сериозно по степен и интензитет, че по същността си представлявало лишаване от свобода, при загуба на свобода с елемент на принуда макар и за 24 часа. Счита, за доказана предпоставката по чл.1, ал.1 ЗОДОВ - отменен като незаконосъобразен административен акт, както и от прочита на съдебното решение счита за абсолютно доказано, че процесното задържане не покривало нито стандарта за законност, нито стандарта за произволност като основополагащи общи принципи за при ограниченията на правото на свобода и сигурност.

В останалата част на процесуалната молба адв. И. излага подробни съображения по разниските, това число изтъква, че липсата на писмен договор между адвоката и представляваното от него лице не е пречка в процеса да бъде удостоверено постигнатото съгласие, че учредената с пълномощното представителна власт ще бъде предоставена безплатно. Изявлението за наличие на основание по чл.38, ал.1 от Закона за адвокатурата, обвързвало съда и той не дължал проверка, - позовава се в този смисъл на Определение № 515/02.10.2015г. по ч.т.д. 2340/2015г. на тричленен състав на Първо ТО- договарянето на осъществяваната от адвоката помощ като безплатна не се презюмира и следва да бъде установено от данните по делото, но изявлението за наличие на конкретно основание за оказване на безплатна помощ по чл.38, ал.1 ЗА обвързвало съда и той не дължал проверка за съществуването на конкретната хипотеза.

Ответникът по делото Главна дирекция "Гранична полиция" - МВР в писмен отговор оспори исковата претенция както по основание, така и по размер. Ищецът не е прецизирал искането си относно неимуществените вреди, не е посочил в какво се изразяват, адвокатът не е представил надлежно пълномощно, като не ставало ясно дали е упълномощен да подава исковата молба, има ли връзка с лицето, сочено за ищец или действа по собствена инициатива. В случай, че молбата бъде допусната до разглеждане, счита изнесените в нея твърдения за недоказани, също не била доказана и причинно-следствената връзка, а настъпването на неимуществените вреди следвало да се докаже с медицинска документация, счита и, че такива вреди не са претърпени и се твърдят единствено за целите на производството. Размерът на обезщетението счита за завишен.

Ответникът чрез юрк. К. в допълнителна молба от 07.03.2025г. заяви, че не са налице процесуални пречки да бъде даден ход на делото, претендира присъждане на разноски, вкл. за юрисконсултско възнаграждение. В случай, че съдът приеме исковата молба за основателна и при направено искане за присъждане на разноски, иска да бъдат редуцирано възнаграждението на адвоката до минимално определения размер по Наредбата по чл.36 от Закона за адвокатурата, тъй като делото не се отличавало с фактическа и правна сложност.

Прокурорът К. при СГП представи заключение за основателност на иска, а относно размера да се преценява спрямо доказателствата.

Съдът като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, приема от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта:

Предявеният по делото иск за вреди от незаконосъобразен административен акт - Заповед за задържане на лице с рег. № 8177зз-36 от 12.08.2023г., издадена от Б. Б., командир на отделение при ГКПП Аерогара С., отменена с Решение №13575 от 01.08.2024г. по канд 1284/2024г. на АССГ.

Следователно, искът е допустим по чл.204, ал.1 АПК.

По процесуалната легитимация на ответника:

Искът е предявен срещу Главна дирекция "Гранична полиция", която е юридическо лице и надлежен пасивно легитимиран ответник по иска. Съгласно чл. 205 от АПК исковите за обезщетение за вреди се предявяват срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Длъжностното лице, издало заповедта за задържане в конкретния случай е при ГКПП Аерогара С.. Съгласно чл.37, ал.1 от ЗМВР основни структури на МВР са: главните дирекции и други структури, а съгласно ал.2 от същата разпоредба, главните дирекции са юридически лица. Съобразно чл.37,ал.3 от ЗМВР, устройството и дейността на структурите на МВР се уреждат с правилник, приет от Министерския съвет по предложение на министъра на вътрешните работи, а именно Правилникът за устройството и дейността на МВР. В чл.7, ал.5 от Правилника е посочено, че териториални звена на Главна дирекция "Гранична полиция" са граничните контролно пропускателни пунктове.

На основание изложеното, в съответствие с изискванията на чл. 205 от АПК искът

предявен срещу надлежен ответник.

По правната квалификация на иска

Правната квалификация на иска е по чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

Размерът на обезщетението, дължимо от държавата, се определя на основание чл.4 от ЗОДОВ - държавата отговаря за всички вреди, пряка и непосредствена последица от незаконосъобразните актове.

Правната квалификация на исканията на двете страни за присъждане на разноски, е по чл.10 от ЗОДОВ.

По основанията на иска за вреди съдът приема следното:

Установи се по делото, че задържането на ищеца е осъществено със Заповед за задържане на лице с рег. № 8177зз-36 от 12.08.2023г., издадена от Б. Б., командир на отделение при ГКПП Аерогара С.. За времето на задържане от съдържанието на заповедта се установява следното: ищецът е задържан в 6:00 часа на дата 12.08.2023г. за срок от 24 часа в помещение за временно задържане на ГПУ С. на Терминал 2 - Аерогара С..

Обстоятелствата, при които ищецът е бил задържан, са изложени в мотивите на Решение № 13575 /01.08.2024г. по адм.д. 1284/2024г. на АССГ, с което е отменена заповедта. Видно от мотивите на съдебното решение, е прието следното:

-Отхвърлено е посоченото в заповедта материално правно основание за задържането, тъй като не е посочена конкретна Европейска заповед за задържане, във връзка с която се задържа лицето. Посоченото в заповедта основание по чл.72, ал.1, т.6 ЗМВР и текст: "обявено за издирване с цел задържане, както и по искане на друга държава във връзка с неговата екстрадиция или в изпълнение на Европейска заповед за арест." Съдебният състав е приел, че липсват мотиви, актът е издаден в нарушение на изисквания на Конвенцията - на императивното изискване за съобщаване на задържаното лице на разбираем за него език основанията за арестуването му и всички обвинения, които се представят. От текста на заповедта за задържането не се и установявало ищецът да е бил уведомен за задържането му във връзка с издадена заповед от съд в Кралство Испания, нито за основанията за издаването ѝ и какво наказание се предвижда за престъплението, за което е издадена

-Прието е също, че няма доказателства, основанията за задържането на ищеца да му е съобщено на разбираем за него език, липсвало отбелязване в заповедта да е преведена на разбираем за ищеца език, единствено в приложената декларация за правата на задържаното лице било посочено, че е попълнена с помощта на експерт, но няма данни на какъв език е осъществявана комуникацията.

-От своя страна за издадената Европейска заповед за арест на ищеца е прието също за недоказано, че същата е била налична по административната преписка към датата на издаване на заповедта за задържането на ищеца.

По тези съображения, в решението на АССГ е прието допуснато нарушение по чл.5 пар.2 от Конвенцията, отменено е решението по първоинстанционното дело - Решение №5207/13.11.2023г. по анд №12306/2023г. НО на СРС и вместо него касационният съд е постановил и отмяната на заповедта.

За времето, през което ищецът е бил действително задържан, няма изрични данни в заповедта за задържането му - бланковото съдържание за отбелязване на датата и часа

на освобождаването му, не е попълнено. Ответникът не оспори твърдението в исковата молба, че ищецът е бил задържан за 24 часа въз основа на отменената заповед. Без съмнение, ищецът е бил действително задържан в часа, посочен в заповедта, няма основание да се приеме, че ищецът е бил освободен преди срока, за който е задържан.

С исковата молба са представени - ЕЗА на български език и Заповед №8177-36/12.08.2023г. за задържане на лице, Решение №13575 от 01.08.2024г. на Административен съд София-град, 3-ти касационен състав.

По твърденията за претърпени конкретни неимуществени вреди, съдът изрично указва на ищеца, че доколкото твърденията са относими към предвидено заболяване по Международната класификация на болестите (МКБ), и предвид утвърдените в страната медицински стандарти за диагностициране и лечение, то обосновано е възражението на ответника, че настъпването на претендираните вреди се доказва с медицински документи. Например по твърдението в исковата молба, че вследствие на незаконосъобразната заповед ищецът е получил депресия, доколкото заболяването попада в приложното поле на Наредба № 24 от 7 юли 2004 г. за утвърждаване на медицински стандарт „Психиатрия“ и се касае за заболяване, с конкретен код по МКБ, следва да се докаже със съответната медицинска документация, както за настъпване на заболяването така и по причина от незаконосъобразната заповед.

Видно от молбата на адв. И. от 04.03.2025г., същата заявява изрично, че няма да представя медицински документи за здравословното състояние на ищеца във връзка с неговото задържане. Съгласно изложените съображения при даване на ход по същество в същата молба за неимуществените вреди от незаконосъобразното задържане на ищеца вредите: „Не можело да има съмнение, че едно лице, което бива отведено, заключено и задържано без да му се обясняват на разбираем за него език причините за това задържане допринасят притеснение в него и стрес.“ Следователно, ищецът претендира настъпването на неимуществени вреди от процесното задържане по принцип, без да е необходимо съдът да обсъжда твърденията в исковата молба за състояния, относими към заболявания по МКБ. Съдът следва да преценява настъпили ли са неимуществени вреди от самият факт на задържането и фактическото лишаване на ищеца от правото на свободно придвижване.

Правни изводи на съда:

Предвид изводите за процесуалната допустимост на исковата претенция и предявяването ѝ пред надлежния съд, съдът следва да бъде разгледа и основателността на исканията до съда.

Както се посочи по-горе, основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, съответно ангажирането на отговорността на държавата, предполага установяването на кумулативното наличие на следните предпоставки: незаконосъобразен акт, включително нищожен или оттеглен (съгласно чл. 204 ал. 3 от АПК), незаконосъобразно действие или бездействие на орган или длъжностно лице, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред;

вреда от такъв административен акт, действие или бездействие; причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, незаконосъобразното действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат.

Деликтната отговорност на държавата/общината не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца /по аргумент от нормата на чл. 154, ал.1 ГПК, вр. чл.144 АПК/ е да проведе главно и пълно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а за съда съществува задължение да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

Налице е и вторият елемент от фактическия състав, а именно вредите да са причинени при или по повод административна дейност. Издаването на Заповед за задържане е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения и упражнена компетентност, законово, предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност.

Задържането по реда на чл. 72, ал. 1, т.1 от ЗМВР е вид принудителна административна мярка, която ограничава основно човешко право – правото на свободно придвижване.

По третият и четвъртият елемент от фактическия състав за ангажиране на отговорността на държавата и общините за обезвреда, а именно да са настъпили вреди, в резултат на действието на незаконния административен акт, съдът приема следното:

По силата на чл. 4 от ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждащото действие.

Както бе посочено по-горе е изпълнена е първата кумулативна предпоставка по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, тъй като по делото е установено по безспорен начин, че заповед за задържането на ищеца е отменена от съда. Ето защо следва да бъде установено по категоричен начин дали претендираните от ищеца неимуществени вреди са настъпили, както и че те са в резултат на незаконосъобразната заповед.

Фактическото задържане на ищеца, видно от отразеното в заповедта, е от 06: 00 часа на 12.08.2023г. и за 24 часа. Задържането за срок от 24 часа по чл. 72 от ЗМВР представлява принудителна административна мярка (ПАМ), налагана от полицейските органи по см. на чл. 57, ал. 1 от ЗМВР и при упражняване на нормативно регламентирани административни функции и правомощия. В този смисъл като властнически акт, издаден от административен орган при изпълнение на административна

(изпълнителна) дейност, заповедта за задържане на лице по чл. 72, ал. 1 от ЗМВР представлява акт на длъжностно лице на държавата при или по повод изпълнение на административна дейност по смисъла на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Съдът приема за доказано наличието и на другата кумулативно изискуема предпоставка на фактическия състав по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ - настъпването на вреда за ищеца - пряка и непосредствена последица от незаконосъобразния административен акт, по следните съображения:

Самият факт на задържането и фактическото лишаване на лицето от правото на свободно придвижване, предполага настъпването на емоционален стрес и психически страдания, като извършените вследствие на незаконосъобразно приложената принудителна административна мярка фактически и правни действия (ограничаване възможността за свободна комуникация и личен обиск), а в случая и липсата на комуникация на разбираем език за причините за задържането, неминуемо водят до унижение, неудобство и притеснение и съответно до претърпени неимуществени вреди. Създадените за времето на задържане дискомфорт и неудобства произтичат вследствие на изпълнението на незаконосъобразна принудителна административна мярка, каквато по своята същност е заповедта за задържане. Съдът приема, че самият факт на задържане и фактическото лишаване на лицето от правото на свободно придвижване, предполага настъпването на емоционален стрес, провокиран от поставянето му в изолирана среда, подозрението, че е извършил нарушение, реален страх от последваща репресия и неблагоприятни последици, поради което претендираните неимуществени вреди подлежат на обезщетяване.

Видно от чл. 5 § 5 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, всяко лице, арестувано или лишено от свобода в нарушение на изискванията на този член, се ползва с осигурено от правните процедури право на обезщетение. Задължението на държавата да обезщети ищеца поради незаконното му полицейско задържане на 12.08.2023г., има за правно основание именно тази разпоредба. Житейски логично и разумно е да се приеме, че всяко нормално човешко същество би претърпяло стрес, безпокойство и психологически дискомфорт, когато бъде лишено от свобода и правото му на свободно придвижване бъде отнето, посредством прилагането на незаконосъобразна мярка за полицейско задържане - така **Решение от 31.03.2016 г. на Съда по правата на човека по делото "Д. и други срещу България", конкретно т. 84 от него:**

"За задържане, което в нарушение на тази разпоредба, може нормално да се презюмира - въпреки че презумпцията може да бъде оборена - че причинява душевно страдание на задържаното лице не само докато е лишен от свобода, но и след това. Т. страдание, което не е задължително да достигне до нивото на психологическа травма или разстройство, или има външни признаци или симптоми, не винаги ще се поддава на външни доказателства, като експертни психиатрични или медицински заключения. Следователно, автоматичният отказ за присъждане на обезщетение на лице, което е било незаконно задържано, само защото не е представило такива доказателства, е прекомерно формалистичен и в нарушение на чл. 5 § 5 от Конвенцията".

Горното е потвърдено и в редица решения на националните съдилища, а именно: -Решение № 6523/02.05.2019г. по адм.д. 13945/2017г. на ВАС: "самото ограничаване на правото на придвижване е причинило стрес, неудобства и психическо напрежение" на ищеца;

-Решение № 2011/02.03.2022г. по адм.д. 7934/2021г.на ВАС "неимуществените вреди трябва действително да са настъпили и да се дължат от ищеца, освен ако житейският опит сочи, че всеки нормален човек би изпитвал морално състрадание при конкретните обстоятелства... Налице са твърдените неимуществени вреди. Не е необходимо да се представят нарочни доказателства, за да се направи извод, че необоснованото призоваване на лице от органите на МВР е свързано с дискомфорт, неприятни усещания, емоционален стрес, страх от необоснована репресия.";

-Решение № 166/18.10.2016г. по гр.д.1642/2016г. на ВКС, III ГО по ЗОДОВ- "по естествена човешка логика (без необходимост от представяне на други доказателства) следва, че са причинени вреди, които следва да бъдат обезщетени...[С]ъбраните в процес като този доказателства/досежно търпените от пострадалия неимуществени вреди/могат да бъдат преценявани единствено в контекста на това - дали се дължи обезщетение.Отделно от това - по делото са и събрани доказателства /гласни/ досежно същото /процесното; релевантното/ обстоятелство";

-Решение № 266357/03.11.2021г. по гр.д.3839/2017г.на СГС, ГО I-12 с-в по ЗОДОВ-"Принципно - във всички случаи /винаги/когато са налице предпоставките по чл.2 ЗОДОВ пострадалото лице/обвиняемият, подсъдимият/ има право на обезщетение/във всички хипотези на

цитирания законов текст - наличието на претърпени неимуществени вреди следва да се презумира/";

- Решение № 2075/11.05.2010г. по гр.д. 8396/2009г. на СГС- "Принципно във всички случаи, когато са налице предпоставките по чл.2 от ЗОДОВ пострадалото лице има право на обезщетение, при наличие на която и да било хипотеза от цитирания законов текст следва да се презумира, че дадено лице е претърпяло неимуществени вреди- самото наказателно преследване- по естеството си - е дейност, която принципно оказва/презумира се, че оказва/ негативно въздействие върху психиката /евентуално и физиката/ на дадено лице, рефлектира негативно и върху отношенията на обвиняемия с негови близки, приятели , колеги.".

От цитираната съдебна практика може да се направи извод, че настъпването на морални/неимуществени вреди от незаконно полицейското задържане се предполага.

Предвид горното, настоящия съдебен състав споделя претендираното от ищеца чрез адв. И., че несъмнено от процесното незаконно задържане са настъпили за него неимуществени вреди.

По отношение на третата кумулативно изискуема предпоставка - наличието на причинна връзка между постановените незаконосъобразни заповеди за задържане и настъпилия вредоносен резултат - неимуществените вреди, претендирани от ищеца, също следва да се приеме като безспорно доказана. Неблагоприятната промяна в психическото и емоционалното състояние на ищеца следва да се приеме като пряка и непосредствена вреда - типична и нормално настъпваща последица във връзка с незаконосъобразно наложеното му полицейско задържане.

По изложените съображения, съдът приема за доказани елементите от фактическия състав на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ: безспорно в случая е налице незаконосъобразен административен акт - заповедта за задържане на ищеца на дата 12.08.2023г., отменена по съответния ред, претърпени от ищеца неимуществени вреди и наличие на причинно-следствена връзка между незаконосъобразния административен акт и настъпилия за ищеца вредоносен резултат, въз основа на което исковата претенция е доказана по основание.

Относно размера на претендираното обезщетение, съдът съобрази, че съгласно нормата на чл. 4 от ЗОДОВ държавата дължи обезщетение за всички неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. В разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД е регламентирано

общото правило, съгласно което, при репарирание на такъв вид вреди размерът на обезщетението се определя от съда по справедливост. Понятието "справедливост" е морално-етична категория и включва съотношението между деянието и възмездието. Конкретният размер на причинените неимуществени вреди следва да бъде определен при съобразяване на характера, вида, изражението и времетраенето на претърпените вредни последици, съпоставени с икономическия стандарт в страната към момента на увреждането, така, че обезщетението да не се превръща в средство за неправомерно обогатяване.

Ищецът не посочи период от време след задържането му, в който да е продължил да търпи вреди от задържането му. Следователно, само периода от фактическото задържане до освобождаването му – за 24 часа, следва да бъде взет предвид, както изрично е уточнено от адвоката в молбата от 04.03.2025г. по делото.

Размерът на обезщетението не следва да бъде завишен, несъответстващ на степента, продължителността и интензитета на увреждането. Този размер би обогатил патримониума на засегнатото лице, в разрез с изискването за репарирание на неимуществените вреди по справедливост по чл.52 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД). Смисълът на обезщетението за причинени неимуществени вреди е съразмерното овъзмездяване на пострадалия относно настъпилите в правната му сфера негативни неимуществени последици. Принципът на справедливост, залегнал в чл.52 ЗЗД не е абстрактно понятие, неговата цел е съразмерно обезщетение/овъзмездяване на пострадалия в съответствие с причинените вреди.

В настоящия случай, претендираният от ищеца размер на неимуществени вреди в размер на 1000 лв. за задържането му за 24 часа, предвид всички обстоятелства, посочени в мотивите на решението на съда за отмяна на заповедта за задържане, както и изтъкнатите в исковата молба, че се касае за чужд гражданин, на който не е осигурен превод на разбираем за него език за причините и за срока на задържането му, не е прекомерен и по справедливост, следва да бъде уважен.

Що се касае до претенцията за лихви, то следва да се присъдят такива както са претендирани – от 01.08.2024г. Лихвите се претендират от датата на отмяната на заповедта за задържане на ищеца – Заповед № 8177зз-36 от 12.08.2023г., издадена от Б. Б., на длъжност „командир на отделение“ при ГКПП „Аерогара С.“, е отменена от съда с Решение №13575/01.08.2024г. по адмд.№1284/2024г. на Административен съд

София-град, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 01.08.2024г. Следователно, искането за присъждане на законната лихва върху главницата, следва да бъде уважено.

Съгласно чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса, като съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждението за един адвокат, съразмерно уважената част от иска.

Предвид изхода на спора пред настоящата инстанция, при претендиран материален интерес и уважена част в размер на 1000 лв., направените от ищеца разноски в процеса са за 10 лв. за държавна такса, които и следва да му се присъдят.

Съгласно пълномощното на адвоката - лист 7 от делото, адвокатската помощ е безплатна, иска се съдът да присъди разноски по реда на чл.38 от Закона за адвокатурата и в полза на адвокат А. И.. Видно от чл.7, ал.2 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, се следва по 400 лв. минимално възнаграждение при иск 1000 лв. Следователно, предвид уважаването на иска в посочения размер, на адвоката следва да се присъдят 400 лв. за възнаграждение.

На основание изложеното и чл. 203 и сл. от АПК, Административен съд София-град,

РЕШИ:

ОСЪЖДА ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ ГРАНИЧНА ПОЛИЦИЯ при МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ да заплати на К. У. К. А. с ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] в [населено място], К., колумбийски гражданин, притежаващ разрешение за пребиваване в Република България №701234842, издадено на 04.10.2022г., както и паспорт, издаден от Република К. №AU480469, с персонален №СС1116258059, на основание чл. 1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, обезщетение в размер на 1000 (хиляда) лева за неимуществени вреди за периода на задържането на ищеца за 24 часа съгласно Заповед № 8177зз-36 от 12.08.2023г., издадена от Б. Б., на длъжност „командир на отделение“ при ГКПП „Аерогара С.“, отменена от съда с Решение №13575/01.08.2024г. по адмд.№1284/2024г. на Административен съд София-град, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 01.08.2024г.

ОСЪЖДА ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ ГРАНИЧНА ПОЛИЦИЯ при МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ да заплати на ищеца К.

У. К. А. с ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] в [населено място], К., колумбийски гражданин, притежаващ разрешение за пребиваване в Република България №701234842, издадено на 04.10.2022г., както и паспорт, издаден от Република К. №AU480469, с персонален №СС1116258059, сумата от 10 (десет) лева за разноси.

ОСЪЖДА ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ ГРАНИЧНА ПОЛИЦИЯ при МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ да заплати на адвокат А. И. И. член на Софийска адвокатска колегия, сумата от 400 (четиристотин) лева за адвокатско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: